

Årsberetning Dansk Ameniermission 2024
v/formand Michael Thomsen

Sidste år blev DAM organiseret som en forening med medlemmer. Vi havde stort fokus på at få samlet medlemmer nok, da vi skulle have 50 medlemmer for at blive godkendt som fradragsberettiget, hvilket er meget vigtigt for os. Der er mennesker, der giver mere, end de måske ville have gjort, når de kan benytte sig af fradraget. Vi har nu 174 medlemmer, og det er rigtig godt, for så står vi ikke hele tiden på vippen til ikke at opfylde kravet. Vi skal til stadighed opmuntre til at give penge til DAM, men vi skal også hele tiden opfordre til medlemskab, for det betinger vores eksistens. Og jo flere medlemmer, desto flere ambassadører for DAM og sagen – håber vi.

Siden sidste generalforsamling har vi i bestyrelsen været meget fokuseret på økonomien. Det hører I mere om senere, både ved mig og ved vores kasserer.

Men vi har selvfølgelig også været fokuseret på vores opgaver: søndagsskolerne Light to Kids, handicapgruppen My Planet og skolen i Beirut.

Skolen i Beirut: Sidste år gav vi et betragteligt tilskud til denne skole. Vi har normalt støttet dem med kr. 30.000 i kvartalet, men i 2023 gav vi kr. 30.000 om måneden. Dette begrundet i helt forfærdelige økonomiske forhold i Libanon. Fra medierne, dog sparsomt, har vi hørt om, hvordan det politiske system sejler i Libanon. Fødevarerpriserne er på himmelflugt, og der er mangel på alt, fordi infrastrukturen er i ruiner, blandt andet fordi der ikke er løn til de offentligt ansatte. Elendighederne er utallige. Vi har hørt, at der er familier, hvor det eneste måltid, børnene kan være sikre på at få, det er maden henne i skolen. Da denne skole er et af vores indsatsområder, følte vi ikke, at vi ikke kunne gøre andet end hjælpe. Men i 2024 har vi været nødt til at gå tilbage til den oprindelige aftale med kr. 30.000 i kvartalet. Skolen har det i omstændighederne godt, og har en lang række af sponsorer i udlandet.

My Planet, handicapgruppen, der mødes ugentligt i vores lejlighed i Jerevan, er en solstrålehistorie. Der er blevet ansat en psykolog til projektet, Syuzanna Sargsyan. Hun har ydet psykologbistand til både børn og forældre. Hun har inddraget kunst og kreative udfoldelser i sin terapi. Og som noget nyt har hun også inddraget musik i sin terapi. Det har haft en forbløffende positiv betydning for mange af børnene. Børn, der ikke har sunget i årevis, begynder at synge hjemme hos dem selv eller sætter musik på, når de skal lave lektier. Syuzanne fortæller, at en bedstemor fortæller, hvordan hun oplever, at hendes barnebarn bliver meget roligere med musik.

My Planet er et åndehul for de mødre og børn, der kommer der. Det er et sted, hvor der er et socialt fællesskab for ligesindede. Og det er et sted, hvor der fortælles bibelhistorie, og vore medarbejdere her, Susanna og Rusanna, gør en formidabel indsats, og formår faktisk at få disse børn til at forstå og selv give udtryk for tro. En af dem siger f.eks: "Når du er syg, helbreder Gud dig, når du er svag, styrker Gud dig, når du er ked af det, giver Gud dig glæde." Ja, sådan Hakob.

Søndagsskolerne: Vi har lige nu 25 søndagsskoler. Der kommer rigtig mange børn i disse. Jeg blev i sidste weekend mindet om, at én har sagt: Når du underviser en mand, underviser du et individ; når du underviser en kvinde, underviser du en hel landsby. Det er det sidste perspektiv, der også gælder for søndagsskolerne. Vi får så mange historier fra Armenien om, hvordan en søndagsskole har positiv betydning for det åndelige og det sociale liv i en landsby. Børnene oplever sig elsket af Gud og ser sig som Guds børn. Og det giver sig udslag i, hvordan de lever. De synes, at et kristent menneske også skal leve kristeligt. Og det smitter ofte af på resten af familien, at der er en søndagsskole i byen. Og det, at vi har præstekoner og andre – ofte unge – som stiller sig til rådighed som lærere i søndagsskolerne, det spreder gode stemninger langt ud i byerne.

Søndagsskolerne gør rigtig meget ud af formidling af bibelfortællingerne og forståelsen af dem. Og det gøres med mange forskellige virkemidler: kreative aktiviteter, drama, lege og meget andet. Og børnene elsker det. Jeg synes, det er fantastisk at se, hvordan børn i en søndagsskole, hvor børnene spænder fra 4-5 år til 12-13 år, har et harmonisk samvær og har øje for hinanden.

Arshavir, generalsekretær, gør rigtig meget ud af at undervise søndagsskolelærerne i forståelse og formidling af bibelen til børnene. Hans kurser er populære, og tiltrækker endda søndagsskolemedarbejdere fra søndagsskoler uden for vores organisation, ja, sågar også skolelærere deltager i kurserne.

Arshavir gør også rigtig meget for at give børnene i søndagsskolerne nogle spektakulære oplevelser. Dette gøres ofte ved at arrangerer større arrangementer, hvor flere søndagsskoler fragtes til samme sted i busser. Det er slet ikke unormalt, at der ved et sådant arrangement er 500 børn + og 60-70 voksne. Sådanne arrangementer kan være med kirkebesøg, teaterbesøg eller andet kulturelt og selvfølgelig også med noget bibelfortælling. Arshavir arrangerer aldrig noget uden at det på et eller anden måde også er formidling af kristen tro og Bibelen.

Arshavir brænder for, at børn skal læse Bibelen og tro på Gud og Jesus som deres frelser. Derfor var det også en glæde for ham, at en armenier fra USA donerede penge, så der kunne blive delt 121 Bibler ud, 293 Ny Testamenter og 237 børnebibler.

Arshavir taler søndagsskolernes sag og Bibelens budskab hvor han kan komme til det, og han er ikke bange for at trænge sig på. Han brænder for, at materialer til børn skal være udsøgt kvalitet både sprogligt og kunstnerisk og i udformningen. Det skal være appetitvækkende og det ydre må godt afspejle indholdet, det er nemlig skønt og dejligt at være et Guds barn.

I Armenien hedder vi CDAM, Charity Danish Armenian Mission. Og CDAM er vores organisation i Armenien. Og den organisation havde her i 2024 20 års jubilæum. Det skulle fejres. Og det blev fejret d. 11/4. Vi var fire medlemmer af bestyrelsen afsted til dette, idet vi slog vore to årlige bestyrelsesrejser sammen, så vi dels var flere, der fik oplevelsen, dels fyldte lidt mere i billedet. Der var 200 armeniere med til festaftenen. Tidligere og nuværende søndagsskolelærere, vores tidligere leder Nane, My Planet var repræsenteret, en masse af de præster, vi samarbejder med, deres koner, biskopper, repræsentanter for Den apostoliske kirkes ledelse og den danske ambassadør for Armenien. Det var en storslået aften med taler

af repræsentanten af Katolikossen, biskop Mkrtich, Arshavir, ambassadøren og mig. Og der var underholdning i noget af det smukkeste og skønneste Armenien kan byde på. Storslået uden at være ekstravagant, men storslået i begejstringen over de mange resultater, som samarbejdet mellem os og kirken i Armenien har fået lov at udmøntes i. Det bringer meget nyt og godt ind i kirken i Armenien, og det bringer Gud til børn og deres familier.

Vi havde så også et møde med Katolikossen, hvor vi måtte gøre ham bekendt med de udfordringer, vi står i vedr. fremtiden. Og han kunne gøre os bekendt med udfordringer, som ikke bare kirken, men Armenien står i i den situation, at regeringen har besluttet at slette undervisning i kristendom og kirkehistorie i det hele taget af skoleskemaet. Det får, for mange at se, katastrofale konsekvenser for den armenske selvforståelse.

Men det har fået den apostoliske kirke til at træffe den beslutning, at der skal være en søndagsskole i hvert eneste sogn. Det bliver en opgave, der bliver en obligatorisk opgave for præsterne. Og her rækkes der ud efter os som en sandsynlig samarbejdspartner. Det er helt nyt alt dette, men ethvert træ begynder jo med et lille frø.

Men kirken har øje for, at vores koncept i søndagsskolerne, vores pædagogik, vores materialer, vores fokus på undervisning af lederne – ja hele pakken – den kan noget, som der er brug for, og hvorfor opfinde det, som andre har på hylden? Vi ved endnu ikke, om og i så fald hvilke opgaver og muligheder, dette indebærer for os; men vi er åbne og imødekommende for at gå i drøftelse om muligt samarbejde.

Måske er det vores vej frem. Dels kan vi jo stå i den situation, at kirken organiserer sine egne søndagsskoler, og så er der jo ikke brug for os til at drive søndagsskoler, så hvad skal vi så? Dels står vi jo i den situation, at indtægterne går ned til 40 % af vores hidtidige budget. Vi tærer for øjeblikket på de sidste af vore opsparede midler, for der kommer ikke de kroner ind i gaver, vi har behov for, hvis vi skal opretholde den nuværende aktivitet. Så måske skal vi være undervisere og leverandører af materialer og god bibelsk fundering og kvalitet ind i kirkens søndagsskolearbejde. Vi ved det ikke på nuværende tidspunkt. Eller skal vi give bolden videre?

Hvis det ender med, at vi ikke har mulighed for at virke i fremtiden, så vil det selvfølgelig blive meddelt til alle medlemmer, og der skal gives mulighed for evt. at komme med det nødvendige bidrag til fortsættelse.

Vi er i bestyrelsen rimeligt frustrerede over økonomien og fremtiden. Vi bruger mange resurser på at tænke på og undersøge, hvordan vi øger vores indtægter. Vi synes jo, at sagen er alt for vigtig til at lade falde; men missionsselskaber som os har i det hele taget trange kår i det kirkelige landskab i Danmark. Og pengene gives ikke lige så villigt og trofast mere, som de er blevet givet tidligere. Selvfølgelig er vi glade for den kollekt i en kirke, hvor der er lagt en 50'er. Men når vi står i Netto og skal handle til vores formål, så får vi altså ikke mere for den 50'er, end man selv gør, når man står i Netto. Det er rigtigt, at en dansk 50'er kan man få mere for i en Netto i Armenien; men vi har brug for mange 50'ere. Og hvordan får vi fat i dem? Hvad er vores fremtid, og hvordan skal vi være i den? Der skal findes en løsning meget snart, og det bliver selvfølgelig meldt ud, hvad der besluttes.

Dette er jo ikke så god en slutning på årsberetningen. Vi skal ikke slutte med at sidde og være frustreret. Vi skal slutte godt. For der er så meget godt i vores sag. Sidste år oplevede verden jo, at Aserbajdsjan besatte og fordrev 100.000 armeniere fra Nagorno-Karabakh. Rigtig mange af disse mennesker havnede i første omgang i Jerevan. Vi havde tre søndagsskoler i dette område. Arshavir og hans folk var hurtige til at se deres kald og opgave. Derfor blev der oprettet tre søndagsskoler i Jerevan specielt målrettet børnene fra Nagorno-Karabakh. Disse børn kender hinanden, de er fremmede i Jerevan, de har måtte efterlade stort set alt, hvad de ejede, da de flygtede, og i de sidste mange måneders belejring har de oplevet så meget og så forfærdeligt, som det ikke er meningen, at børn skal opleve. De har mange dårlige ting med i bagagen. Og det kan gøre det svært at falde til ro i nye omgivelser sådan lige med det samme. Det kan også være fremmede for en helingsproces, at man kan være sammen med ligesindede og ikke hele tiden at skulle forklare sig og den sorg, man bærer på. Derfor disse søndagsskoler for disse børn.

Og børnene elsker dem. Børn kører alene med bus i op til en time hver vej for at komme til søndagsskole. Børn bliver bragt til søndagsskole af deres forældre eller bedste forældre – oftest er det mødre eller bedstemødre – og at se disse voksne sidde lidt længere nede i kirken og lytte med på forkyndelsen til børnene, og se dem alle stråle af glæde, det er bare så fantastisk. Det er så oplivende at mærke engagement hos deres søndagsskolelærere, og mærke deres kærlighed til børnene. Vi håber i bestyrelsen virkeligt, at vi kan fortsætte dette arbejde. For mange af disse børn, de har i deres landflygtighed fundet et lille sted i søndagsskolen, hvor de føler sig hjemme. Det er i søndagsskolen og det er hos Gud. Og det er trygt og dejligt.

Når vi i bestyrelsen tænker på vore medarbejdere i Armenien, søndagsskolelærerne og medarbejderne i My Planet, så oplever vi nogle mennesker, der til fulde lever Paulus' ord ud i livet, sådan som Paulus skriver dem i Rom 12,11: "Vær ikke lunkne i Jeres iver, vær brændende i Ånden, tjen Herren." Dét gør de uge efter uge.

Der skal lyde en stor tak til Gud for disse menneskers kald til tjeneste. Der skal lyde en stor tak til Gud for hvert eneste barn og dets familie. Der skal lyde en tak til Gud for hver eneste gave og forbøn for og til vores arbejde. Der skal lyde en tak til bestyrelsen for fællesskab i glæder og frustrationer. Vi har alle vores engagement i DAM som en fritidsopgave. Til tider fylder det rigtig meget, og vi har bare ikke altid resurserne til at overkomme opgaverne. Men vi gør hvad vi kan, så længe vi kan, og så må vi se og be'.